

2014. július 24.-28.

A Kapitány ma végre érkezettnek látta az időt az indulásra. No, azért még nem Kanadába, csak egy kicsit északabbra a part mentén. Mielőtt azonban elköttük volna a hajót jelenlegi, - már nem is számolom hányadik – helyéről, olyasmi történt, amire nagyobb tétben nem fogadtam volna. Zoli vásárolt egy puskát. Egy igazi medveölőt. Ilyet itt a nagy ABC-ben lehet venni, szó szerint a gyerekjáték és a horgász csalik kötött. Bár a legtávolabb

álljon tőlünk, hogy bántani akarjunk egy jegesmacit, a többi hajós azonban egybehangzóan állította, hogy a Baffin Szigeten, no meg Labradoron igenis szükség lehet rá. Olyannyira, hogy a hatóságok sem foglalkoznak vele különösebben. Ha kell, hát kell. Az önvédelem a legfontosabb. A jegesmedve ugyanis nem fél senkitől és semmitől, viszont nagyon kíváncsi és általában éhes is. A tanács szerint, ha például kivezünk egy szigetre, ahol lehet jegesmedve vagy fekete medve (szóval mindenhol), le kell eresztetni a csónakot és el kell ásni, különben valamelyik kíváncsi maci megkóstolja. A lyukas csónak pedig már nem sok mindenre jó, lábtempózni meg kinek van kedve a két, - no, jó legyen 3 – fokos vízben a hajóig. Szóval megtettük a biztonsági előkészületeket, olyannyira, hogy Kristóf is megkapta a játék változatot, ami ugyan nem lő ki semmit, de nagyot durran és füstöl is.

Az út első harmada viszonylagos nyugalomban és nagy fene ködben telt. Volt ugyan valamennyi jég, de semmi különös. Aztán kicsit sűrűsödött, majd nagyon sűrűsödött, aztán egyszer csak, mint maci a málnásban, egy jégfjord kellős közepében találtuk magunkat. A radarkép teljesen fekete volt, körös-körül csak jég.

De még milyenek! Mondták, hogy errefelé nagy jéghegyek lesznek, de azt azért nem gondoltuk, hogy akkorák, amibe a Mátyás templom simán belefér a Halászbástyával, meg a Hilton Szállóval együtt. Aki esetleg azt gondolná, hogy ez barokkos túlzás az nyugodtan jöjjön el és ellenőrizze, nem fog csalódnai!

Sajnos a köd eléggé megnehezítette, hogy gyönyörködjünk a látványban, de a navigációt (műszereinknek köszönhetően) szerencsére nem gátolta meg teljesen, így sok kacskaringó árán, de végül kijutottunk. (A sárga vonal az útvonalunk egy darabkája.)

Estére egy körbezárt öölbe értünk ahol trükkös sziklapadok biztosították a szórakoztatásunkat és a sziklás fenéken pattogó horgony az izgalmat.

Egy szélcsendes éjszaka után tovább indultunk észak felé, hogy ismét átkeljünk egy jégfjordon. Lassan kezd ez a szokásunkká válni... Az előző nap tapasztalataival gazdagabban már óvatosabban közelítettünk és szerencsére a jég sem volt olyan zárt, mint tegnap. Ez abból is lemérhető, hogy aki a kormánynál állt tudta vinni egyedül a hajót.

Varázslatos része ez a világnak! Olyan formagazdagok a jéghegyek, hogy még ennyi idő után is meg tudnak lepni. Sőt azt is megkockáztatom, hogy más-más fjordból más-más jéghegyek szakadnak le. Ilyen robosztusakat például délebbre nem láttunk. Olyasmi lehet ez, mint az erdő: törzs, ágak, lombkorona. De azért mégse mindegy, hogy tölgyes-e, vagy fenyőerdő. A kék jegeknek pedig az a sajátossága, hogy másként olvadnak. Olyan lyukacsosak lesznek, mint egy jó ementáli sajt. A fehérekre ez nem jellemző, azok itt inkább törnek. Az elején még a frászt hozták ránk, akkorákat dörrentek, de ma már, ha kicsit távolabbról jön a hang, körbe se nézünk.

Estére elértünk Nuussuaq városkához (itt egy helyi öregúr szerint 200-an laknak, bár szerintünk ez nagybolás), ahol -mivel nem volt elég vízmélység a mólónál- az öbölben horgonyoztunk. Ezt nagyon jól tettük, mert este 11-kor megérkezett egy jókora áruszállító, ami rögvest vízre bocsátott egy kishajót és az hosszú órákon keresztül hordta a parthoz a dolgokat. Egy targoncává alakított munkagép pedig a parton pakolta arrébb az árút. Itt úgy látszik kicsit szabadabban értelmezik a munkaidőt: ha ideér a nagyhajó azt bizony ki kell pakolni, éjfél ide, vagy oda.

Reggeli után kicsónakáztunk a partra, felderítendő a helyi viszonyokat. Ezek: üzemanyag, víz esetleges tusolási lehetőség. Persze kíváncsiak voltunk arra is, mit hozott a nagy hajó a boltba, amit annyi ideig kellett pakolni. Nos, az áruszállító elég sok mindent hozott, mert még friss kék szőlőt, meg sárgadinnyét is lehetett kapni, és Haribo cukorkából is nagyobb volt a választék, mint ami muszáj lett volna. Sajnos a friss kenyér lemaradt a listájukról, de azért vásároltunk egy még elfogadhatót. Mondjuk azt azért nem sikerült megtudni, hogy milyen időközönként jön hajó, de úgy tűnt az ellátás több, mint kielégítő. Ezután következett a „városnézés”.

Elöljáróban annyit, hogy egybehangzó véleményünk alapján a település legszebb és legérdekesebb része a dombtetőn található helikopter leszálló, ami egy 10X10 méteres sima köves placc, semmi egyéb. Nagy szerencsénkre, és Kristóf gyönyörűségére éppen találkoztunk is helikopterrel és jót beszélgettünk a kedves svájci pilótával.

No, de a többi rész! Vállalhatatlan. Ilyen rettenetesen ronda, koszos, szemetes, lehangoló helyen még soha nem jártunk az utunk során. Én megkockáztatom azt is, hogy életem során se. Az egész település bűdös a rohadó szeméttől, nincsenek rendes utak, csak inkább ösvények, a házak rozogák, köröskörül pedig egy csomó lim-lom. Amilyen gyönyörű a környezet, olyan szörnyű a város. Óva intenék bárkit, hogy ide tervezze a nyaralását! Délután elmentünk a hajóval a szomszéd öbölbe egy kicsit horgászni, de nem voltunk sikeresek. Zoli szerint azért, mert túl koszos a víz, nem látták a halak a csalit. És én még az ilulissati kikötőt becsméreltem! Ezek után mindent visszavonok!

Nem nagyon volt maradásunk a festőinek éppen nem mondható Nuusssuaq városában, a pilot könyv pedig jelölt egy települést még 40 mérfölddel északabbra, úgyhogy útra keltünk. Egy kisebb fajta jégfjord volt a behajózás előtt, ezt szinte már csak a rend kedvéért említem☺. Tényleg érdekes, hogy mennyire hozzászoktunk a jegekhez, a köztük való csalinkázáshoz.

Késő délután volt mikor megérkeztünk Kuvdlorssuaq kicsi szigetének öblébe. (északi szélesség: 74 fok 35,5 perc) A kinti rész gigászi jéghegyeiből ide csak néhány kisebb úszott be, pedig a vízmélység nem gátolta őket. Még horgonyt dobni is alig-alig tudtunk. Egy farkötelet a partra vittünk dingivel, majd útra keltünk felfedezni azt, amitől a sziget olyan híres, ugyanis itt található az ördög hüvelykujja... Ez egy 540 méter magas, függőleges falú, karcsú sziklatorony. Míg hajóztunk jól látszott, mostanra azonban jobbra ködpaplannal takarózott be. Este 11 már elmúlt mire visszaértünk a hajóhoz, szóval jó nagyot kirándultunk. Ma csak Kristóf nem fáradt el....

Az éjszaka nem volt éppen átlagosnak mondható. A partra kivitt hátsó kikötőkötélünk halászhálóként fogta be az egyik sodródó nagy jégtömböt, két kisebb cimborájával egyetemben. Csenge nem gondolt, és nem is mondott túl szépeket, mikor Zoli éjnek évadján felébresztette, hogy a csónakkal ki kell szabadítani a kötelet. Végül sikerrel jártak, s Csenge szerint Zoli inuit neve ezentúl „*Jéghegyekkel táncoló*” lesz. Zoli ezt a játékot az éjszaka során még egyszer elismételte, ezúttal egyedül táncolt. Szerencsére tegnap elmentünk kirándulni, megnézni az eget karistoló „Devil Thumb” sziklatornyot, mert ma olyan ködre ébredtünk, hogy az orrunkig is alig láttunk.

Áthajóztunk a szárazföld másik oldalán lévő településhez feltölteni a készleteinket. Üzemanyag, víz, élelmiszer-friss kenyér, tusolás. (Gondolom már mindenki fejből tudja☺) A találati arány egész jó volt: 60 koronáért (2400Ft) jó kis pancsolást tartottunk és a ruháink egy részét is kimosztuk a Prince Henry nevét viselő

épületben. A boltban azonban elromlott a kemence, így friss kenyér helyett be kellett érünk a fagyasztottal. Ez nekünk sem volt nagy öröm, de hogy a helyiek mikor esznek legközelebb frissen sütött kenyeret az kész rejtély. Ha lenne, aki ért hozzá már rég megcsinálta volna, tehát vagy szerelő, vagy alkatrész kell, ami csak az áruszállító hajóval tud idejönni. Az pedig nem jár errefelé minden nap, sőt minden héten sem. Valószínűleg a vitorlás hajó sem túl gyakori vendég, mert kisebb-nagyobb csoportokban szinte az egész falu kivonult, hogy megcsodáljon bennünket. Így esett meg az is, hogy amikor indultunk visszafelé a tusolást követően, meglepve láttuk amint nyolc inuit vendég száll ki az üresen hagyott hajónkból.

